

УДК 327.7(477)

ЧЛЕНСТВО УКРАЇНИ В РАДІ БЕЗПЕКИ ООН 2016–2017: РЕЗУЛЬТАТИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ

Ірина Червінка, Надія Черновол

*Національний університет «Львівська політехніка»,
вул. С. Бандери, 12, м. Львів, Україна, 79013, тел. (032)-258-21-11,
e-mail: chaban_irynd888@ukr.net*

Розглянуто результати діяльності України як непостійного члена Ради Безпеки ООН за період 2016 – поч. 2017 рр. відповідно до поставлених пріоритетів. Проаналізовано такі проблеми ООН, як необхідність реформування РБ та відміна права вето, а також позицію України у цьому контексті. Розглянуто підтримані Україною резолюції, проаналізовано можливості використання статусу непостійного члена Ради Безпеки для протидії агресії РФ.

Ключові слова: ООН; Рада Безпеки ООН; непостійний член; Україна; резолюція; право вето.

Вивчення діяльності ООН, її проблем, недоліків та позитивних аспектів сьогодні є актуальним з огляду на кілька причин. Передусім, кількість та складність нових викликів, що постали перед світовою спільнотою за невеликий період часу, включаючи агресивну зовнішньополітичну поведінку Росії, міграційну кризу в Європі, зростання кількості терористичних актів у різних країнах світу, посилення націоналістичних тенденцій та популізму в європейських країнах, Brexit, що похитнув позиції ЄС, та, звичайно ж, конфлікти в Сирії та, насамперед, Україні (адже це конфлікт на території Європи) доводять необхідність посилення співпраці між країнами заради вирішення цих проблем та подолання загроз. Політика ізоляціонізму сьогодні є не надто ефективною, адже в сучасному глобалізованому світі ізоляцію на практиці неможливо реалізувати повністю. Навпаки, відповіддю на проблеми, що постали перед світовою спільнотою, має бути поглиблена взаємодія між країнами. Важливою ланкою у цьому процесі є міжнародні організації, які виконують роль форуму для вирішення таких питань і проблем. ООН як організація глобального характеру дає змогу реалізувати колективні зусилля держав у цьому напрямі на найвищому рівні.

З іншого боку, механізми ООН щодо прийняття рішень та вирішення наболілих проблем на даному етапі недостатньо результативні, а, отже, потребують реформування, якщо Організація прагне зберегти вплив на міжнародній арені та мати змогу ефективно діяти для вирішення глобальних викликів. У цьому контексті обрання новим Генеральним секретарем ООН А. Гутерріша, який має значний досвід реформаторської діяльності та репутацію раціоналізатора, можна вважати доволі вчасним.

Що стосується України, то її приналежність до членів Ради Безпеки на період 2016–2017 рр. дає змогу результативніше вплинути на процес прийняття рішень

в ООН, у тім числі щодо вирішення нагальних проблем світової політики, включаючи конфлікт в Україні та проблему реформування ООН. Оскільки один рік непостійного членства України в РБ вже закінчився, можна зробити певні висновки щодо результатів її діяльності. З огляду на це, метою статті є детальний аналіз результатів і перспектив діяльності України як непостійного члена Ради Безпеки ООН за період 2016–2017 рр.

З цією метою, насамперед, варто звернути увагу на пріоритети, поставлені Україною на період її членства в РБ. Звичайно, найпершим та найважливішим пріоритетом визначено «Протидію російській агресії проти територіальної цілісності та політичної незалежності України». Україна наголосила, що для реалізації цього пріоритету «використовуватиме всі існуючі механізми непостійного членства в Раді Безпеки з метою припинення триваючої агресії Російської Федерації проти нашої держави» [4].

Другим пріоритетом визначено «Забезпечення універсального дотримання цілей та принципів Статуту ООН». Зрозуміло, що в умовах, які склалися на міжнародній арені, коли окремі країни вдаються до порушення норм та принципів міжнародного права заради забезпечення власних інтересів, реалізація зазначеного пріоритету є особливо актуальною. Однак на сучасному етапі розуміння чи констатація необхідності виконання цілей та принципів ООН є недостатніми. Навпаки, актуальнішою є проблема покарання за їхнє недотримання, отож правильним виглядає трактування Україною цього пріоритету, що передбачає «жорстку протидію спробам підірвати існуючу систему міжнародних відносин» [4]. Питання полягає в тому, якими повинні бути механізми втілення цієї протидії. На сучасному етапі такими механізмами, передусім, є санкції, які застосовують щодо РФ як покарання за порушення принципів територіальної цілісності, непорушності кордонів, незастосування сили і т. д. Однак поки що дії цих засобів виявилось недостатньо, щоб зупинити зовнішню агресію РФ та змусити її зважати на принципи міжнародного права. Звичайно, санкції належать до тих засобів врегулювання конфліктів, що потребують тривалого часу для отримання очікуваного результату, однак у випадку участі міжнародних організацій (зокрема, ООН) у процесі вирішення таких проблем необхідно залучати інші механізми. Наприклад, доволі відчутним для послаблення зовнішньополітичних можливостей РФ було б позбавлення її права вето.

Часто саме цей механізм перешкоджає ефективній діяльності ООН та її органів, зокрема, Ради Безпеки. Зважаючи на те, що Росія з усіх постійних членів РБ найчастіше користувалася цим правом, можна стверджувати, що цей інструмент є важливим елементом реалізації зовнішньої політики РФ та, як засвідчує досвід, часто стає засобом маніпуляцій процесом прийняття колективних рішень. Таку ситуацію експерти слушно пояснюють так: «Стороні, яка програла у холодній війні, не було запропоновано рівної участі у структурах переможця... Фактично, постійне членство в РБ ООН та право вето стало чи не єдиним вагомим міжнародно-правовим та дипломатичним інструментом в руках Росії, яка його до сьогоднішнього дня використовує для вирівнювання відносин з США, повернення собі статусу наддержави» [9].

Окрім цього, членство України в РБ могло б бути більш результативним з точки зору прийняття важливих для України резолюцій, якби РФ не мала змоги заветувати будь-яке небажане для неї рішення. Отож закономірно, що інтересам України відповідає відміна права вето постійних членів РБ, причому серйозним аргументом на користь цього стала ветована Росією резолюція S/2014/189, яка стосувалася референдуму в Криму. Виступаючи на відкритих дебатах РБ ООН щодо попередження конфліктів та сталого миру, заступник міністра закордонних справ України С. Кислиця зазначив: «Деякі з тих, хто підписав Статут, намагаються вільно тлумачити його принципи для власної зручності» та наголосив на зловживанні РФ правом вето: «Ми стали свідками нездатності Ради адекватно реагувати на різанину, яка відбувалася в Алеппо та інших районах Сирії через застосування шести «вето» поспіль одним і тим самим постійним членом РБ ООН» [3]. Звичайно, С. Кислиця не оминув увагою Україну: «Генеральна Асамблея прийняла резолюції, що засуджують агресію і окупацію Криму. Але спроби РБ зупинити військову агресію були знову заблоковані тим самим постійним членом РБ ООН» [3].

Загалом право вето як інструмент ООН зазнає постійної критики експертів та дослідників. Наприклад, деякі слушно зазначають: «якщо у часи холодної війни право вето ще могло сприйматися як свого роду запобіжник для уникнення ядерної війни, то сьогодні воно слугує виключно як засіб для вирішення егоїстичних національних інтересів, незважаючи на міжнародне право чи позицію переважної більшості світової спільноти» [9]. Оскільки відміна права вето є процесом доволі тривалим та важким для реалізації, на даному етапі доцільно його принаймні обмежити, тому Україна висловила «підтримку ініціатив Франції та Мексики та Групи АСТ, спрямованих на обмеження використання права вето у випадках геноциду, масштабних злочинів проти людства або військових злочинів» [4].

Наступним пунктом, зазначеним серед головних пріоритетів України як непостійного члена РБ ООН, було «Посилення миротворчого потенціалу ООН». Беручи до уваги активну участь України в миротворчих зусиллях міжнародних організацій, цей пріоритет є важливим для забезпечення національних інтересів нашої держави. Зокрема, в контексті реформи миротворчості ООН Україна наголосила на необхідності «розвинути імпульс, який було надано у 2015 році реформуванню миротворчої діяльності ООН завдяки проведенню всеосяжних оглядів миротворчої та миробудівної архітектури Організації» [4].

Пріоритет «Підвищення прозорості та демократичності роботи Ради Безпеки ООН» – не менш нагальний у контексті реформування ООН. Багато аналітиків відзначало прозорість останнього процесу обрання нового Генерального секретаря, порівняно з попередніми, що можна вважати свідченням початку реформ, яких потребує Організація, та підтвердженням демократичності її роботи як неодмінної характеристики діяльності міжнародних інституцій на сучасному етапі розвитку міжнародної системи. Демократичність у цьому випадку полягає і в «необхідності збільшення представництва в Раді недостатньо представлених регіонів» [4]. Підтримуючи збільшення кількості членів Радбезу як один з найважливіших пунктів у програмі реформування

ООН, Україна зацікавлена в додатковому місці непостійного члена для країн Східної Європи. І хоча немає чіткої позиції щодо того, який саме проект реформування є найсприятливішим для України, позиція з приводу необхідності відміни права вето постійних членів є чіткою та однозначною.

Однак варто зазначити, що право вето та недостатньо широке представництво країн в РБ – далеко не всі недоліки ООН. Українські представники в ООН неодноразово критикували роботу Організації, наголошуючи також на інших проблемах, що потребують нагального вирішення. Наприклад, на засіданні 7616 українська делегація зазначила, що «збільшення кількості питань порядку денного не означає покращення якості роботи РБ ООН» [7], а на одному з наступних засідань наголосила на необхідності реформування методів роботи РБ ООН, зокрема шляхом: підвищення уваги до вибору керівних допоміжних органів; покращення підготовки нових керівних допоміжних органів; посилення діалогу та співпраці органів [7]. Представник України в ООН В. Єльченко критикував надмірну зосередженість на постійних обговореннях і відсутність оперативного реагування та політичної волі [7]. Ці проблеми, зокрема, підміну конкретних дій їхнім обговоренням, відзначало багато авторів, що вивчали проблеми та перспективи реформи ООН. Наприклад, К. Радд наголошував на нагальній потребі більшої орієнтації ООН на реальні результати, а «не на кількість написаних доповідей» чи «елегантність процесів у конференц-залі» [11].

Що стосується пріоритету «Посилення спроможностей ООН із запобігання конфліктам та посередництва», цей пункт є абсолютно зрозумілим з огляду на той факт, що, зазнаючи агресії з боку Росії, Україна зацікавлена в активнішому залученні міжнародних інституцій до процесу врегулювання конфліктів, зокрема, як посередників. Сьогодні певні сподівання покладають на нового Генсека ООН, добре ознайомленого з ситуацією в Україні завдяки роботі на посаді Верховного комісара ООН у справах біженців, якого українська сторона воліла б бачити в ролі посередника чи арбітра. З іншого боку, Україна, зважаючи на недостатню ефективність інструментів ООН з врегулювання конфліктів, вважає, що її «досвід з протидії російській агресії може бути корисним у цілях посилення спроможностей ООН у вказаній галузі» [4]. Досвід України може бути корисним і з точки зору виконання наступного пріоритету – «Підтримання миру на Африканському континенті». В цьому напрямі Україна сподівається використати свій «унікальний досвід участі в миротворчих операціях ООН та членства в Комісії з миробудівництва» [4].

Зрозумілими, з точки зору нагальної необхідності вирішення, є пріоритети: «Боротьба з тероризмом», що реалізовується, передусім, шляхом імплементації Глобальної антитерористичної стратегії ООН; «Просування порядку денного щодо жінок, миру і безпеки, а також дітей у збройних конфліктах», що пов'язано з необхідністю боротьби з порушенням прав дітей та жінок у конфліктах; «Підтримка процесів роззброєння та нерозповсюдження», що належить до сфери, в якій Україна після добровільної відмови від ядерної зброї має, з одного боку, моральну перевагу над багатьма країнами, а з іншого – право піднімати питання щодо «створення та практичного забезпечення глобальних гарантій

безпеки, особливо для країн, які відмовилися від ядерної зброї» [4], адже сама вона не отримала підтвердження цих гарантій на практиці. Варто зазначити, що під час обговорення північнокорейської ядерної програми Україна висловила своє рішуче засудження дій КНДР. З іншого боку, приклад України для таких держав, як КНДР, може слугувати аргументом на користь бажання отримати ядерну зброю, оскільки дотримання неядерного принципу та відмова від ядерної зброї з отриманням натомість гарантій безпеки від ядерних держав не обов'язково стають запорукою безпеки держави в майбутньому.

Що стосується інших пріоритетів, то у контексті міжнародних зусиль з подолання глобальної екологічної проблеми важливим є пріоритет «Відповідь на виклики щодо змін навколишнього середовища». Наголосимо на відзначеній Україною небезпеці виникнення напруги та міжнародних конфліктів унаслідок кліматичних змін.

Останній пріоритет «Вибори наступного Генерального секретаря» стосувався процесу обрання нового Генсека ООН та був не менш актуальним для України, ніж попередні, зважаючи на бажання отримати від нового Генсека дещо активнішу підтримку України. Оскільки існувала можливість обрання на пост глави ООН проросійського кандидата, наприклад, представниці Болгарії І. Бокової, кандидатуру якої лобювала РФ, зрозумілим є прагнення України «зробити внесок у забезпечення максимальної відкритості та прозорості процесу відбору та призначення наступного очільника Секретаріату ООН» [4].

Сподівання України на нового Генсека є зрозумілими, беручи до уваги нейтральну позицію попереднього очільника ООН. Виступаючи на вже згаданих вище відкритих дебатах РБ щодо попередження конфліктів та сталого миру, С. Кислиця не оминув його критичним зауваженням, зазначивши: «Ми очікували, що колишній Генеральний секретар надасть свої добрі послуги, але він не вийшов за рамки висловлення стурбованості» [3]. Слова А. Гутерріша у промові при вступі на посаду щодо необхідності «поставити на перше місце мир» [10] дають підставу сподіватися, що саме забезпечення миру та врегулювання конфліктів будуть пріоритетним напрямом його діяльності на новій посаді.

Аналізуючи діяльність України в Раді Безпеки, можна стверджувати, що головним пунктом на порядку денному перебування України серед непостійних членів РБ є постійне привертання уваги країн світу до російської агресії, що має на меті не лише забезпечувати міжнародну підтримку Україні в протистоянні з РФ, а й надавати світовій спільноті нову інформацію щодо конфлікту та протиправних дій Росії. З цією метою під час обговорення конфліктів в інших регіонах українські представники намагаються проводити паралелі з ситуацією на Сході України. Наприклад, підтримуючи резолюцію РБ № 2268 (2016), Україна висловила сподівання на врегулювання ситуації в Сирії та водночас заявила про «свою незгоду з формулюванням пункту 4 резолюції в тій її частині, де визнаються зусилля Російської Федерації» [7]. Представник України зазначив, що «в реальності саме підтримка РФ урядових сил в Сирії призвела до виходу насильства на новий рівень» і що «тактика Росії в Сирії схожа на її тактику на сході України» [7].

На засіданні, присвяченому захисту цивільних осіб у збройному конфлікті, український представник висловив своє бачення російської агресії в Україні: «Ось уже майже два роки делегація країни-агресора щосили пробує переконати всіх нас, що Росія не є учасником конфлікту в Україні. Ми вже бачили такий підхід щодо окупованої частини України – Автономної Республіки Крим. Я абсолютно впевнений, що всі ми пам'ятаємо, як цей самий постійний член Ради Безпеки всіляко заперечував присутність російських збройних сил в Криму. А після цього ми почули відверті зізнання російського президента щодо безпосередньої участі російських збройних сил в окупації частини суверенної української території» [7]. Отже, викриваючи неправдиву інформацію, що надає Росія через своїх представників в ООН, Україна акцентує увагу на заявах, які, можливо, членам РБ було б зручніше «забути». Цьому сприяють не лише викриття минулих неправдивих заяв та викривлених фактів, а й критичне сприйняття зобов'язань Росії з приводу інших конфліктів. Наприклад, на відкритих дебатах щодо ситуації на Близькому Сході, які відбувалися 17 січня 2017 року, представник України зазначив: «Прийнявши резолюцію 2336, Рада Безпеки дала РФ щедрий кредит довіри. Проте після майже трьох тижнів ми не бачимо суттєвих змін в Сирії – ні на полі бою, ні в політичній сфері» [2].

Розглядаючи діяльність України в Раді Безпеки, можна стверджувати, що багато часу та уваги приділяли саме проблемам врегулювання конфліктів. Україна підтримала резолюцію 2261 стосовно ситуації в Колумбії; резолюцію 2 263 щодо ситуації на Кіпрі, що, зокрема, передбачала продовження мандата Збройних сил ООН із підтримки миру; резолюцію 2 266 щодо Ємену, в якій наголошено на необхідності дотримання єдності, суверенітету, незалежності й територіальної цілісності країни. Що стосується резонансної резолюції 2334, присвяченої ситуації на Близькому Сході, зокрема, незаконній поселенській діяльності Ізраїлю, то голосування «за» неї стало виявом позиції, демонстрованої Україною і раніше – підтримки концепції існування двох незалежних держав: Ізраїлю та Палестини.

Різка негативна реакція Ізраїлю на голосування була очікуваною, однак, оскільки його поселенську діяльність вже неодноразово засуджували на міжнародному рівні, то прийняття резолюції не стало надто несподіваним. Українська сторона зазначила, що позиція України є збалансованою та послідовною і полягає в підтримці мирних засобів врегулювання конфлікту та проведення прямих ізраїльсько-палестинських переговорів [5]. Також Україна наголосила на «збалансованості тексту резолюції», адже вона закликає до необхідних кроків не лише Ізраїль, а й Палестину, яка має вжити заходів для боротьби з тероризмом [5]. Українське представництво в ООН згодом аргументувало свою позицію так: «Будь-яке голосування України, окрім як «за» резолюцію із закликом до припинення незаконної діяльності на територіях, що, згідно з міжнародним правом, мають статус окупованих, жодним чином не стикувалося б із нашою боротьбою на дипломатичному (а у випадку з Донбасом – і бойовому) фронті проти тимчасової окупації російським агресором Криму й окремих районів Донецької та Луганської областей» [8].

Загалом аналізуючи членство України в Раді Безпеки протягом 2016 року,

можна зробити висновки щодо наявності як позитивних моментів, так і певних недоліків. Позитивним вважаємо сам факт обрання України до складу членів РБ як свідчення міжнародної підтримки нашої держави та засудження агресивних дій Росії. Навіть результати голосування за обрання України до складу РБ засвідчують всеосяжну підтримку нашої держави світовою спільнотою, адже «за» проголосували делегації 177-ми із 193-х держав-членів ООН. Також членство в Радбезі дає змогу Україні практикувати дипломатичні зусилля на найвищому рівні, виробити чіткіші та професійніші підходи до здійснення зовнішньої політики, зміцнити авторитет на міжнародній арені. В контексті російсько-українського конфлікту членство в РБ насамперед важливе з огляду на можливість використання її трибуни для висловлення позиції України та просування її ініціатив щодо процесу врегулювання конфлікту, підтримки постійного діалогу з іншими членами Ради Безпеки з цього приводу та привертання уваги світової спільноти до протиправних дій Росії. Також важливим моментом є можливість нагадати країнам-членам про інші болючі для України питання, наприклад, Голодомор. Не менш слушною для України є можливість вплинути на процес реформування ООН та лобювати зміни, важливі з точки зору національних інтересів нашої держави.

Одним із останніх проявів позитивної взаємодії України та ООН є схвалення затвердженого КМУ Плану заходів щодо окремих районів Донецької та Луганської областей Агентством ООН у справах біженців, яке заявило, що цією ініціативою Україна робить крок на шляху виконання своїх міжнародних зобов'язань у сфері захисту усіх громадян без дискримінації та попередження подальшого переміщення [1]. Було зазначено, що План відповідає положенням Резолюції РБ ООН № 2202 від 17 лютого 2015 року, спрямованої на мирне врегулювання конфлікту на Сході України [6].

Важливим досягненням української дипломатії можна вважати прийняття 19 грудня 2016 року Генасамблеєю резолюції 71/205 «Стан з правами людини у Автономній Республіці Крим та місті Севастополь (Україна)», яка офіційно визнала Росію країною-окупантом та підтвердила невизнання анексії Криму. Звичайно, факт членства України в Раді Безпеки позитивно вплинув на процес її прийняття. І хоча резолюцію прийняла Генеральна Асамблея, а не РБ, що передбачає її рекомендаційний характер, все ж її варто вважати значним дипломатичним успіхом України, адже визнання за Росією окупаційних дій матиме міжнародно-правові наслідки. Українські представники вже зараз не втрачають нагоди нагадати про закріпленій резолюцією за РФ статус країни-окупанта. Наприклад, відзначаючи особливу відповідальність членів РБ, С. Кислиця наголосив: «Члени Ради Безпеки і особливо її постійні члени мають особливу відповідальність. Як постійні члени-засновники Організації, так і наймолодший постійний член – РФ, яка вже набула статусу держави-окупанта» [3]. З іншого боку, підтримка резолюції лише 70-ма країнами (в той час як 77 утрималися, а 26 проголосували «проти») доводить небезпеку викривленого сприйняття країнами світу ситуації в Україні та поступове потрапляння їх під інформаційний вплив Росії.

Отже необхідно розвивати інформаційну функцію зовнішньої політики

Україні та зосереджувати зусилля на наданні світовій спільноті поточної інформації про події в Україні та викритті неправомірних дій РФ. Також наголосимо на інших проблемних моментах діяльності України в РБ, таких як відсутність чіткої позиції з усіх питань, які розглядали на засіданнях Радбезу. В цьому напрямі Україні варто зосередити значну увагу, якщо вона претендує на статус держави з активною зовнішньополітичною позицією. Важливо також, щоб позиція нашої держави була послідовною, що свідчитиме про серйозність підходу до формування зовнішньої політики.

Як відомо, в лютому 2017 року Україна головуватиме в Раді Безпеки, що, знову ж таки, створює для неї додаткові можливості. Однією з тем, які обговорюватимуть на засіданнях РБ під час головування України, буде врегулювання конфліктів у Європі. Особливу увагу приділятимуть ефективності механізмів врегулювання конфліктів. Для України ця тема є особливо актуальною, адже російсько-український конфлікт яскраво продемонстрував необхідність посилення їхньої результативності.

Незважаючи на те, що діяльність України в РБ є доволі активною, багато завдань залишаються невирішеними. Період непостійного членства в Раді Безпеки, що залишився, варто використати для активної діяльності в напрямках реалізації життєво важливих інтересів нашої держави, а саме – подальшої протидії агресії РФ, просування питання щодо місії ООН на Сході України або залучення ООН до посередництва у процесі врегулювання конфлікту, а також форсування реформи ООН, оскільки відсутність чи недієздатність міжнародних інституцій, що дають змогу спрямовувати колективні зусилля на вирішення нагальних проблем та конфліктів, спричинить руйнівні наслідки для світової системи. Діяльність цих інституцій не завжди результативна і зазнає багато критики, проте вона дає змогу більш організовано протистояти новітнім викликам та передбачає хоча б мінімальні засоби впливу на учасників міжнародних взаємодій. Проблема неефективності цих інституцій спричинена значною мірою тим, що вони не зазнають своєчасного реформування у відповідь на масштабні зміни та нові реалії, такі як закінчення холодної війни, адже повної ліквідації притаманних цьому періоду ознак та інструментів не відбулося. Це питання сьогодні є особливо нагальним, отож мають сенс подальші дослідження проектів реформування ООН, вивчення недоліків та проблем її діяльності з метою визначення шляхів посилення її ефективності, а також вивчення можливої ролі та перспектив участі України в цьому процесі.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Агентство ООН у справах біженців вітає План Дій щодо невідконтрольних уряду територій на сході України [Електронний ресурс] / United Nations in Ukraine. – Режим доступу: <http://www.un.org.ua/ua/informatsiinyi-tsentr/news/4019-ahentstvo-oon-u-spravakh-bizhentsiv-vitaie-plan-dii-shchodo-nepidkontrolnykh-uriadu-terytorii-na-skhodi-ukrainy>.
2. Виступ делегації України на відкритих дебатах РБ ООН щодо ситуації на Близькому Сході [Електронний ресурс] / Постійне представництво України при ООН. – Режим доступу: <http://ukraineun.org/press-center/238-vystup-delegatsiy-ukrayny-na-vidkrytyh-debatah-rb-oon-shchodo-sytuatsiy-na-blyzkomu-shodi>.

3. Виступ заступника Міністра закордонних справ України С. Кислиці на відкритих дебатах РБ ООН щодо попередження конфліктів та сталого миру [Електронний ресурс] / Постійне представництво України при ООН. – Режим доступу : <http://ukraineun.org/press-center/234-vystup-zastupnyka-ministra-zakordonnyh-sprav-ukrainy-s-kyslytsi-na-vidkrytyh-debatah-rb-oon-shchodo-poperedzhennya-konfliktiv-ta-stalogo-muru>.

4. Діяльність України в Раді Безпеки ООН [Електронний ресурс] / Постійне представництво України при ООН. – Режим доступу : <http://ukraineun.org/ukraine-and-unsc>.

5. Коментар МЗС України стосовно позиції делегації України під час розгляду резолюції РБ ООН 2334 щодо становища на Близькому Сході [Електронний ресурс] / Міністерство закордонних справ України. – Режим доступу : <http://mfa.gov.ua/ua/press-center/news/53449-komentar-mzs-ukrajini-stosovno-poziciji-delegaciji-ukrajini-pid-chas-rozglyadu-rezolyuciji-rb-oon-2334-shhodo-stanovishha-na-blizykomu-skhodi>.

6. Резолюція РБ ООН 2202 (2015) щодо затвердження «Комплексу заходів з імplementації Мінських домовленостей» [Електронний ресурс] / Постійне представництво України при ООН. – Режим доступу : [http://www.un.org/en/ga/search/view_doc.asp?symbol=S/RES/2202%20\(2015\)&lang=R](http://www.un.org/en/ga/search/view_doc.asp?symbol=S/RES/2202%20(2015)&lang=R).

7. *Роговик О., Король В.* Україна у Раді Безпеки ООН 2016: аналіз перших кроків [Електронний ресурс] / О. Роговик, В. Король // Free Voice Information Analysis Center. – Режим доступу : <http://iac.org.ua/ukrayina-u-radi-bezpeki-oon-2016-analiz-pershih-krokov>.

8. Україна докладно пояснила, чому голосувала за резолюцію ООН щодо Ізраїлю [Електронний ресурс] / Укрінформ. – Режим доступу : <https://www.ukrinform.ua/rubric-politics/2146156-ukraina-dokladno-poasnila-comu-golosovala-za-rezoluciu-oon-sodo-izrailu.html>.

9. Україна повинна мати і практичну складову щодо реформи Ради Безпеки ООН [Електронний ресурс] / Міжнародний центр перспективних досліджень. – Режим доступу : <http://icps.com.ua/ukrayina-povynna-maty-i-praktychnu-skladovu-schodo-reformy-rady-bezpeky-oon>.

10. «Let us make 2017 a year for peace» – UN Secretary-General Antonio Guterres [Electronic resource] / United Nations in Ukraine. – Access mode : <http://un.org.ua/en/information-centre/news/4012-let-us-make-2017-a-year-for-peace-un-secretary-general-antonio-guterres>.

11. *Rudd K.* My 10 principles to reform the United Nations, before it's too late [Electronic resource] / Kevin Rudd // United Nations Opinion. – Access mode : <https://www.theguardian.com/commentisfree/2016/aug/08/my-10-principles-to-reform-the-united-nations-before-its-too-late>.

Стаття надійшла до редколегії 10.12.2016

Прийнята до друку 23.12.2016

UKRAINE'S MEMBERSHIP IN UN SECURITY COUNCIL IN 2016–2017: RESULTS AND PROSPECTS

Iryna Chervinka, Nadiya Chernovol

*Lviv Politechnic National University,
S. Bandera St., 12, Lviv, Ukraine, 79013, tel. (032)-258-21-11,
e-mail: chaban_iryana888@ukr.net*

In the article the results of Ukraine's activities as a non-permanent member of the Security Council during 2016-the beginning of 2017 are considered according to the set priorities. Certain problems of UN including the necessity of reforming Security Council and abolition of veto and Ukraine's position in this context are analyzed. Resolutions supported by Ukraine are considered, the possibilities of using the status of non-permanent member of the Security Council to resist the aggression of RF are analyzed.

Key words: UN; Security Council; non-permanent member; Ukraine; resolution; veto.